

שי"ח אהרן

פרשת: בא
גליון: קע"ג

שי"ח הפרשה

י.א-ב בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וכו' ולמען תספר באזני
בנך ובן בנך.

המטרה שהקב"ה אומר למשה רבינו "בא אל פרעה" היא כדי שפרעה ישלח את עם ישראל ממצרים, א"כ נשאלת השאלה, מדוע הקב"ה אומר לו "כי אני הכבדתי את ליבו", הרי הכבדת לבו של פרעה, זו סיבה שפרעה יסרב לבקשה זו, וזו סיבה להיפך למה שלא לבקש מפרעה להוציא את בני ישראל? מתרץ החיד"א בספרו "נחל קדומים" תירוץ נפלא, בשם הרב רבינו שלמה אסתרונק זצ"ל שפירש את המילה כי מלשון אף על פי. ולפי"ז מבואר החיד"א את הפסוק כך, הקב"ה מצווה את משה לבא אל פרעה "כי אני הכבדתי את לבו" – אע"פ שאני הכבדתי את לבו, עדיין יש בידו את האפשרות של בחירה לשמוע בקול ה' ולהוציא את ישראל, מוסיף החיד"א שלכך נסמך הפסוק "ולמען תספר באזני בנך ובן בנך", לומר לנו, שעיקר גדול בסיפור יציאת מצרים הוא, לספר את הדבר הזה באוזני בנינו, שהקב"ה נתן ביד האדם את כח הבחירה, אפילו לרשעים כפרעה, ואפילו אחרי הכבדת הלב עדיין יש ביכלתו של האדם להתגבר ולעשות את רצון ה'.

י.ו ויפן ויצא מעם פרעה.

בכל המקומות לא נאמר לשון זה ויפן ויצא, ורק כאן במכת ארבה זה נאמר, ולמה? ומבאר המגיד מדובנא שהרי לפני מכת ארבה אמר הקב"ה למשה ואני הכבדתי את לבו למען שיתי אותי אלה בקרבו, ז"א שכאן משה ידע מראש שפרעה יכביד את ליבו, ולכך הוא לא חיכה מה פרעה יגיד כי הוא כבר ידע דעתו מראש. משא"כ בשאר המכות הוא נשאר לראות אולי פרעה יחליט לשלח את בני לפני המכה.

י.יט. ויהפוך ה' רוח ים חזק מאוד. מה הטעם שבלקחת הארבה הוצרך ברוח ים חזק מאוד, בשונה מהגעת הארבה שהגיע ברוח קדים (פסוק יג)? "ל שכשהארבה הגיע הוא היה חי וחי נושא את עצמו. משא"כ אח"כ כשהוא נלקח, המצרים שמו אותם לשימורים בתוך חביות ואז הם היו מתים ומת לא נושא עצמו, לכך הוצרכו לרוח ים חזקה להוציאם מהשימורים.

י.כא והיה חושך על ארץ מצרים וימש חושך.

אמרו חז"ל, שבששת ימי מכת חושך מתו הרשעים שבישראל ונקברו בלי ידיעת המצרים, שלא יאמרו שגם ישראל לקו. פעם נודע לגה"ק רבי חיים מצאנז, על יהודי אחד שהסיג את גבול רעהו ושכר את בית המזיגה שהלה היה חוכר בקביעות, לאחר ששילם מחיר גבוה יותר ממנו. קראו רבי חיים אליו והוכיחו על מעשהו הנפשע, אך מסיג הגבול הצטדק וטען שהחוכר הקודם הוא רשע

שי"ח ההלכה

שאלה : מעשה שהיה בשני קבלנים ראובן ושמעון שבנו בתים זה בסמוך לזה. בערב שבת ככלות עבודתם, השאירו את שקי המלט ואת כליהם באתר הבניה, מאחר וסברו ששרב ישרור בשבת. והנה לפתע החל בשבת לרדת גשם זלעפות. פנה שמעון שהיה מחלל שבת אל חברו ראובן "הבה ונסע לאתר הבניה ונציל את שקי המלט" ראובן שהיה שומר שבת הכריז: "חלילה לי מלפגוע בקדושת השבת אם המלט יופסד מקבל אני עלי את הדין באהבה" משראה את עקשנותו של חברו ציווה שמעון על בנו שיסע במהירות למקום יעמיס את שקי המלט ויכניסם מתחת לגג ביתו. בבוקר יום ראשון, והנה הגיעו שני הקבלנים אל מקום עבודתם, וכאן נדהמו לגלות כי השקים שניצלו הם לא פחות ולא יותר שקיו של ראובן!! מה התברר? אותו בן מחלל שבת טעה טעות מרה ובמקום להכניס את שקי אביו מתחת מחסה, הכניס את שקיו של שומר השבת. ועתה יש לדון בשתי שאלות א' האם מותר ליהנות מהמלט שנעשתה בו עבירה ב' על הצד שמותר האם רשאי הבן לטבוע מראובן שכר עבור פינוי המלט בשבת או שנחשב כשכר שבת?

תשובה: ענה הרב זילברשטין שליט"א : כי מותר לראובן להינות מהמלט ואין כאן קנס משום מעשה שבת היות "ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו" ולשאלה השנייה הרי שלא מגיע לו, מאחר ובעל המלט הכריז כי לא מוכן כלל לחלל את השבת ואף מיאן שיחללו עבורו, ואינו חושש להפסד, ואחרי הכרזה כזו לא מגיע לבן תשלום שכן טרחתו לא הייתה רצויה לשומר השבת .

משל ונמשל

משל לפלוני העשיר, שהיה בעל אחוזות רבות והיו לו שדות וכרמים, וכפריים אריסים היו לו שהיו מעבדים אדמותיו ועושים כל מלאכה בשדה ובכרם. לימים עמד להשיא את בנו ורצה להזמין לחתונה את כל עשירי העיר ונכבדיה, לא ידע האיך ינהג, הפך בענין וחשב מה לעשות, אם יעמוד ויזמין למשתה הנישואין יחד עם נכבדי העיר גם את הכפריים האריסים, סופו שיתבזה בעיני האורחים הנכבדים, כי הכפריים בודאי שישתו לשכרה וישתוללו ועלולים להגיע למעשים לא ראויים ולמהלומות, לבסוף החליט שיזמין את הכפריים יום אחד לפני החופה, יכבדם בכל מיני מאכל ומשקה ויצא ידי חובה כלפיהם, וכן עשה, יום אחד לפני היום שנקבע לחופה, כינס את כל הכפריים העובדים בשדותיו, ערך לפנייהם שולחנות מלאים מכל טוב, ואילו את כל נכבדי העיר הזמין רק למחרת. ישבו הכפריים והיטיבו לבם במאכל ובמשתה ושמחו שמחה גדולה. עברו שם בני אדם ותמחו תמיהה גדולה, הכיצד? כמה משונות הן הליכותיו של עשיר זה, לכפריים הפשוטים הללו הוא חולק כבוד יותר מאשר לבני העיר המכובדים, שכן הקדים והזמין אותם לחתונה לפני האורחים נשואי הפנים, וערך לפנייהם שולחנות מלאים כל טוב. ברם האנשים החכמים המבינים טעמו של דבר, יודעים כי כל כוונתו של העשיר לא היתה אלא להיפטר מן האורחים הפשוטים, לתת להם את חלקם ולדאוג שלא יהיו בעת השמחה הגדולה, כדי שביום החתונה ממש יוכל ליסב בסעודה רק עם האורחים המכובדים ונשואי הפנים, ולשמוח עמיהם שמחת אמת יחד עם החתן והכלה והמחותנים.

והנמשל: כך אנו רואים בעולם הזה, כיצד רשעים מתענגים על כל טוב, אוכלים ושותים ושמחים ורואים עולמם בחייהם, ואילו צדיקים מתענים בעוני ובחוסר כל, והדבר תמוה בעינינו עד מאוד, אולם לאמיתו של דבר אין כאן אלא כענין הכפריים הללו המקבלים את חלקם יום אחד קודם, ואילו ליום השמחה האמיתית יהיו מחמנים רק הצדיקים ורק הם יהיו בו המחותנים העיקריים.

ופושע ישראל ומצוה לקבור אותו. אמר לו רבי חיים: "מי אמר לך שמצוה היא לקבור את הרשע? אם מצוה היא, מדוע נאמר על עם ישראל שהיו עירום ועריה, ורק בזכות דם פסח ודם מילה נגאלו, והלוא היתה להם את המצוה של קבורת המתים במכת חושך? מכאן, שאין קבורת הרשעים מצוה". בסיימו את תוכחתו, צוה רבי חיים להשיב את החכירה לחוכר הקודם, כדי שלא יבולע לו. כאשר שמע זאת בנו של הרבי מצאנו, הק ר' רבי ברוך מגורליץ הגיב בחריפות כדרכו: "אמנם אין מצוה לקבור רשעים שכבר מתו כמו שהיה במצרים, אולם מצוה לקבורם חיים.."

י. כג ולא ראו איש את אחיו.

זקני וילנא היו מספרים על אחד מתלמידי הגר"א שנתעורר בימי נעוריו אולם לא פירש מאהלה של תורה וכל הימים היה שקוד על משנתו עד שהגיע למעלות רמות בתורה. הגר"א נטל על עצמו להשיאו אשה, ואמנם נמצאה אחת מבנות וילנא שהסכימה לבנות את ביתה עם הצעיר העיוור, ואביה התחייב להחזיק את הזוג ובניהם על שלחנו, ובלבד שיוסיף לעמול בתורה. שמחתו של הגר"א ביום הכנס תלמידו לחופה היתה מרובה, והיא הגיעה לשיאה לפני העמדת החופה, כאשר השושבינין הובילו את החתן לכסות את הכלה בהינומה כמנהג ישראל. באותה שעה פנה הגר"א ואמר: "חז"ל אמרו אסור לקדש אשה עד שיראנה, ומשהשלים את דבריו פקח החתן העיוור את עיניו. כל העומדים שם נוכחו לראות את כוחו האלוקי, ובני הזוג ראו עולמם בחייהם בנים ובני בנים.

יא. ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו.

מסופר על הגה"ק המגיד מדובנא זיע"א, שפעם נזדמן לקהילה רפורמית באחת מערי גרמניה, וביקש כדרכו בקודש לשאת דרשה בפני יהודי המקום, אמרו לו ראשי הקהילה שמענו עליך שכוחך רב כממשיל משלים, ומוכנים אנו לשמוע כמה ממשליך, אולם עליך לדעת שאנשי הקהילה כאן סולדים מן הדרשות המסורתיות המתובלות בפסוקים מפסוקים שונים, אנו מתנים אפוא אתך תנאי ברור ומפורש, שתשמיע לנו משלים רצופים בלי שום פסוק, השיב המגיד לראשי הקהילה: אמשול לכם משל למה הדבר דומה, למלמד דרדקי שיצא עם תלמידו לטייל ביער, כשהגיעו לקצה העיר אמר המלמד לילדים אם יתנפלו עליכם כלבים בדרך אל תיבהלו מפניהם אלא אמרו מיד את הפסוק "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו" ושוב לא תהיה לכלבים כל שליטה עליכם, אך סיים המלמד את דבריו, ועדר של כלבים זינק לעומתם מתוך החורשה הסמוכה, מיד נשא המלמד את רגליו ונמלט מן המקום, ובעקבותיו נסו על נפשם הילדים הרכים. כשהגיעו כולם למקום מבטחים, שאלו כמה ילדים את רבם, מדוע ברח הרבי ולא אמר את הפסוק כפי שהציע לנו לעשות? השיב להם המלמד אתם צודקים ילדים, אך מה אפשר לעשות בשעה שהכלבים אינם מניחים לומר

יב ו. והיה לכם למשמרת עד יד'. וברש"י: ראה הקב"ה שאין בידם מצוות להתעסק בהן כדי שיגאלו, נתן להם שתי מצוות פסח ומילה. למה דווקא את המצוות האלו? י"ל כיוון דשכר מצווה בהאי עלמא ליכא, והטעם כי במצוות עשה אם לא מקיימים אותן בעוה"ז אין עליהן עונש בעוה"ז ולכך אם מקיימים אותן אין להן שכר בעוה"ז. לכן הקב"ה נתן להם דווקא פסח ומילה שהן מצוות עשה שאם לא מקיימים אותן מקבלים עליהן עונש כרת בעולם הזה ולכן הם גם יכולים לקבל עליהן שכר בעוה"ז.

יב. כח וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ואהרן כן עשו.

במכילתא (הובא ברש"י) דרשו מהתבות "כן עשו" שאף משה ואהרן עשו את קרבן הפסח. ויש לשאול, -אומר הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל - מאי קמ"ל וכי מדוע שלא יעשו כמו כולם, ובמה הם שונים? ואולי יש לומר: מבואר בגמרא (פסחים צא.) שאסור למנות לקרבן פסח חבורת אנשים שכולם זקנים או חולים, שמא מתוך חולשתם לא יוכלו לגמור לאכול, וישאר הקרבן "נותר". ומשה ואהרן הרי היו זקנים, ולכאורה היה אסור להם לעשות את הפסח לבדם, ולזה מחדש המדרש, דאף דשאר זקנים לא עשו הפסח, מ"מ משה ואהרן כן עשו את קרבן הפסח לבד, ולא חששו שמא יותירו. והטעם בזה: שהרי השכינה שורה עליהם, ואין השכינה שורה אלא על גבור וכו' (שבת צ"ב.), ולכן לא חששו שלא יוכלו לגמור ועשו לבדם.

יב ל לא. ויקם פרעה לילה אחד הוא וכל עבדיו.

ויקרא למשה ואהרן לילה קומו צאו מתוך עמי. יש לעיין מדוע מודגשת המילה לילה כמה פעמים? ומבאר האו"ח הקד' דהנה פרעה אמר למשה ואהרן כי ביום ראותך פני תמות, וכעת פרעה קם בלילה שהיה נראה כאור יום כמו שמובא בחז"ל (זוהר ח"ב ל"ח) ופרעה חשב שמשה לא רוצה להיראות אליו בגלל האיום שלו כי ביום ראותך פני תמות, לכן הוא קרא למשה ואהרן לילה הוא צעק להם שכעת לילה למרות שהיה נראה שיום ולמרות שאמרתי שאני אהרוג אותם כשאראה אתכם אך כעת זה לילה ולא יום. אז תצאו אלי.

יא.ב דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב.

המפרשים שואלים שאלה. בפסוק כתוב (ג כב) "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וכלי זהב ושמלת" מה, בגדים של גויים? כל ילד יודע כי בזכות שלא שינו את שמם, לבושם ולשונם - נגאלו ממצרים, ואיך אומרת התורה שהם שאלו מהשכנים הגויים ביגוד, אתמהה?! אך אם תביטו שוב בפסוק, חייך הרב גלינסקי ואמר: בפסוק כתוב "ושאלה אשה וכו' כלי כסף וכלי זהב ושמלות ושמתם - על בניכם ועל בנותיכם". בגד של אשה מצרית קצר, ואכן, אשה יהודית

משליכה אותו לפח, אלא שלא הן עצמן לבשו את הבגדים, הן הלבישו את הילדים בבגדים של המבוגרים "ושמתם על בניכם ועל בנותיכם" להם, לילדים הקטנים, היה הבגד ארוך... "ובזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים".

יב.לה וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ושמלות.

כתב מרן הראש"ל הרב עובדיה יוסף זצ"ל: הנה ישראל יצאו ממצרים ברכוש גדול, ויש להבין: איך קיבלו ישראל כלי כסף וכלי זהב בצורת שאלה על מנת להחזיר, ובסוף לא קיימו את הבטחתם, ונשארו אצלהם לצמיתות? ואומנם כבר תבעו בני מצרים את בני ישראל אצל אלכסנדר מוקדון, ואמרו: תנו לנו כסף וזהב שנטלתם! השיב להם גביהה בן פסיסא, שזה היה שכר פעולתם אחר שנות עבודתם במצרים (עיין סנהדרין צא) ואולם יש לומר: כי ראה ה' יתברך, הצופה ומביט עד כל הדורות, שלא יחזרו ישראל עוד למצרים להשתעבד, ושירדוף אחריהם פרעה ועבדיו והקב"ה יטביעם בים (וזאת על אשר השליכו את ילדי ישראל ליאור להטביעם), וכיון שפרעה ומצרים נאבדו מן העולם, למי יחזירו את הכסף והזהב.

יג. ויפן ויצא מעם פרעה.

מובא במדרש (שמות רבה ג, ד): שראה אותם שהיו פונים זה בזה והיו מאמינים לדבריו, ויצא משם כדי שייטלו עצה. רבנו דוד לוריא זצ"ל, בעל ביאור הרד"ל, נכלא במבצר בפטרבורג בגלל עלילה שמרד במלכות. לאחר מספר ימים, הובא לחקירה בפני גדולי השרים אשר דיברו ביניהם בצרפתית, כדי להסתיר את דבריהם מפניו. רבי דוד, שהבין את השפה, פנה לצד החדר. כשהחוקר הראשי ראה אותו קם ממקומו ללא רשות, גער בו: ממי קיבלת רשות לזוז ממקומך? רבי דוד ענה לו בצרפתית: הבנתי כי אתם מדברים בצרפתית כדי שלא אכל להבין, ולכן פניתי הצידה כדי שלא להאזין ולגנוב את דעת החוקרים... החוקרים התפעלו מאוד מתומו ויושרו, וגמרו בדעתם שאדם המתנהג בצורה כזו - בוודאי אינו משקר, ובוודאי לא קשור למרידה שהעלילו עליו. מאותה שעה השתנה היחס אליו עד שזוכה בדינו ושחרר. אמר רבי דוד למקורביו, כי למד הנהגה זו ממשה רבינו שיצא מעם פרעה, לפי שראה שעבדי פרעה מתדיינים ביניהם ולא רצה להאזין לשיחתם, לכך קם ויצא, שאין זה מן המוסר שיקשיב לדבריהם.

יג. כאשר אשלח אתכם ואת טפכם.

כאשר אשלח אתכם ואת טפכם?! בלשון שאלה ותמיהה - אם אשלח אתכם ואת טפכם גם יחד, הלא הטף יטריד ויבלבל אתכם מעבודת הבורא! ועל זה השיב משה כי חג ה"לנו" - עבודת שמחה, והיא נעשית בהקהל, עם כל בני המשפחה! אם כן, אמר פרעה, "ראו כי רעה נגד פניכם", דעתכם ודאי לברוח מעבודתכם, כי אם לא - שמחה כזו, שנעשית רק על ידי בני חורין, מה זו עושה?

מעשה שהיה

מסופר על אחד מחסידינו של הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א (יומא דהילולא ז' שבט) שהיה מתפרנס במשא ומתן של נרות, שמן ועורות וכדומה, והיה משתדל לקנותם בכפרים בזול, ולמכרם ברווח בערים הגדולות. ובסייעתא דשמיא בעסק זה מצא כדי פרנסתו אבל לא ברווח. כך חלפו שנים מספר, בנתיים גדלו בניו ובנותיו של החסיד, וכמובן שגם הוצאות ביתו גדלו איתם. יום אחד נתיישב אותו חסיד בדעתו, והחליט לנסות להגדיל את תחום מסחרו, בכל שיקנה כמות גדולה של נרות ועורות, וישכור עגלה גדולה עם שני סוסים בריאים וחזקים, כך שגם הרווח יהיה גדל בכפליים. מכיון שלא היו בידו די מעות, פנה לכמה מידידיו ויהודים טובים אלה הלוו לו סכום מכובד, כדי לקנות מהם נרות ועורות בכפרים בשער הזול, כדי למכרם מערים הגדולות ביוקר. כדרכם של חסידים, בעת שגמר בדעתו להגדיל את מסחרו, הקדים ונסע לרבו הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א ליטול עצה ולקבל ברכה, לאחר שקרא הצדיק את הקוויטעל והקשיב לדבריו של היהודי החסיד, נטל אחד מכוסות העץ שהיו על שולחנו, הגביהו ונתנו במתנה לחסידו ואמר: הרי לך כוס עץ זה שיהיה לך לשמירה, ולאחר ששהה הרבי מספר רגעים הוסיף ואמר: וגם להצלחה, ופטרו לשלום. החסיד יצא מבית רבו בלי שיבין, למה נתן לו הרבי סגולה לשמירה, אך מכיון שהדבר יצא מפי רבו הק' שבכוס זה יש סגולה לשמירה ולהצלחה, החליט לקחת את הכוס עמו בדרכים ובמסעות. כאמור לעיל אותו חסיד לווה מידידיו סכום הגון, סיבב עמו בכפרים וקנה מהם עורות של עיזים וכבשים, וכן חלב לשם עשיית נרות. לאחר שהצליח לקנות כמות גדולה של סחורה, שכר עגלה עם שני סוסים טובים, העמיס עליה את הסחורה, ונסע למחוז חפצו העיר וורשא, במטרה למכור שם את הסחורה ברווח נאה. על אם הדרך בעודו נוסע עם עגלתו הטעונה בסחורה רבה, קפץ עליו שודד דרכים נורא ואיום, וכהרף עין השליכו מן העגלה, תוך כדי שהוא זועק עליו, יהודי, תאמר מיד היכן החבאת את כספך. אותו חסיד רעד מפחד כעלה נידף, והחל להתחנן לפני אותו שודד דרכים, שלכל הפחות ישבע לו שיקח רק את הכסף, ולא יהרוג אותו. אל תרבה בדיבורים ובעיכובים צעק השודד, תאמר מיד איפה החבאת את כספך? בטרם אקח את נפשך. באותו רגע נזכר החסיד בכוס השמירה שקיבל מרבו, ואמר לשודד, יש עמי קצת יי"ש, לפחות תן לי רשות לשתות המשקה בכוס שנמצא עמי, ואז אגיד לך היכן הכסף. הסכים לו לו השודד, מיד ניגש החסיד אל ירכתי העגלה לקח את צרור כספו והגישו לשודד דרכים, ולקח את הקנקן עם היי"ש, מזג ממנה לכוס העץ, אמר וידוי, בירך שהכל, ושתה ממנה מעט מן המעט של היי"ש, ומיד החל לקרוא קריאת שמע. הביט בו השודד הרשע, ניגש ואמר לו, כנראה שיש עמך יי"ש משופרא דשופרא, לא יאה יי"ש זה ליהודי. תן את זה לי ומידי דברו חטף את הכוס מיד היהודי, פסח את פיו ושפך את כולו לתוך גרונו, החסיד ממשיך בקריאת שמא בכונה מרובה, סיים פרשה ראשונה, וכבר סיים פרשה שניה, והתחיל פרשת ציצית וכבר סיימה ושוב התחיל לקרוא קריאת שמע פעם נוספת, ואותו שודד דרכים עומד נשען על העגלה מבלי יניע. נתיישב לו החסיד בדעתו, מה לך נרדם? קום וברח. אמנם מרוב הפחד לא נשמעו לו רגליו, והנה ראה שציפור אחת המעופפת ברקיע עומדת על מצחו של השודד, מיד הבין שהשודד האכזר כבר נפח את רוחו הטמאה, מיד נתאזר אותו חסיד עוז ותעצומות, ניגש לשודד המת,

דחפו והשכיבו ארצה, תוך כדי שהוא מחפש את כוס השמירה – כוס הפלאות, והנה הוא רואה שהכוס הקדושה תחובה לשודד בתוך פיו וחונקת את גרונו. החסיד לא התמהמה, עלה על העגלה, הוריד ממנה סכין, והחל חותך בגרונו של השודד המת, חילץ מגרונו את הכוס, שטפו במים, הודה להשי"ת על ניסיו ורחמיו. אחר כך עלה על העגלה להמשיך למחוז חפצו. לאחר שעלה על עגלתו עלה בדעתו חשש, שמה עוברי דרכים שיראו את הגוי המת, יעלילו עלילות על אחינו בני ישראל. לכן החליט להעלות את המת על עגלתו ולכסותו בעורות, תוך כדי שהוא גומר בדעתו, שבבואו לוורשא יתנהו להחברא קדישא ויאמר להם לקברו במהרה מחוץ לגדר כדי למונע עלילות על היהודים. החסיד המשיך בדרכו והגיע לעיר וורשא, בעברו ברחוב העיר שמע את אחד משוטרי העיר עומד ומכריז מטעם ראש השוטרים בעיר וורשא, וכה היתה ההכרזה: יש בסביבות וורשא שודד דרכים גיבור ואכזר, ואלו ואלו סימני ראשו, גופו ושעריו. מי שיצליח להביא אותו חי או מת אל בית החצר שוטרי וורשא, יקבל פרס מבית המלך בסך שלושים אלף רובל. אותו חסיד עומד ומשתאה לדעת ההצליח ה' דרכו?, ומיד הריץ את סוסיו ועגלתו לעבר חצר שוטרי וורשא. כיון שהגיע למקום עמד שם שומר הפתח אשר שאל למבוקשו. השיב לו היהודי, בעגלתי מונחת גוויתו של שודד הדרכים שאתם מחפשים, ובאתי הנה כדי לתת לכם אותו ולקבל את פרס המלך בסך שלושים אלף רובל. צחק עליו שומר הפתח ואמר לו, הלא אותו שודד דרכים גיבור עצום הוא, וכל שוטרי העיר אינם יכולים נגדו, והכיצד יהודי זקן שכמותך הצליח להרוגו ולהביאו הנה. ולא הניח לו להיכנס לחצר שוטרי העיר. היהודי החסיד שכבר נוכח לדעת שברכתו וכוס הפלאים של רבו הצילו אותו ממוות בטוח, ועכשיו הוא רואה כיצד ברכתו של רבו "גם להצלחה" עומדת גם להתגשם כאשר הוא עומד לקבל סכום גדול. לא זז ממקומו, והחל זועק בקול גדול שיניחו לו להיכנס ולהיפגש עם ראש השוטרים. ראש השוטרים ששמע את את הזעקות הבאים משער חצר השוטרים, שלח מיד את אחד ממשרתיו לבדוק מה זה ועל מה הזעקות. תכף כששמע ראש השוטרים שיהודי אחד אומר שאותו שודד דרכים מונח בעגלתו, קפץ ברוב שמחה ויצא לפתח השער, ובעצמו הסיר את עורות הכבשים, והציץ וראה את שודד הדרכים הגיבור מוטל מת בעגלה. מיד הושיט את ידו ליהודי החסיד, והזמין אותו להיכנס ולבוא לחדרו, וציוה למשרתיו שבינתים יעמידו שוטרי כבוד על העגלה. ראש השוטרים כיבד מאד את היהודי, והבטיח לסייע לו ככל יכולתו, מלבד הפרס בסך שלושים אלף רובל, שניתן לו לאלתר. החסיד הנאמן אף קידש שם שמים כאשר סיפא לראש השוטרים, ולכל השוטרים אשר היו נוכחים במקום, שבזכות ובכוחו של איש האלקים הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א, הצליח להתגבר ולנצח את אותו שודד דרכים נורא. כל השוטרים שהיו שם נענו ואמרו גדול שם מכל, אשרי העם שככה לו. לאחר מכן נפרד היהודי החסיד מראש השוטרים, עלה על העגלה וחזר לשווקי העיר וורשא, מכר את הסחורה ברווח הגון ויפה, ואף הצליח בעוד משא ומתן בכסף הרב שהיה עמו, והפך לעשיר מופלג, כדברי רבו הקדוש לשמירה... וגם להצלחה.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. להצלחת אבירים בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא
לפנות למייל
SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בניו ביתו